

lige stilling voxen, som han kom i ved sit giftermaal med en ung, sværmerisk pige. Mr. Besant var støbt i den tids gjængse præstelige form — forsigtig, konservativ og ortodox — han hverken kunde eller vilde gaa med paa nye og dristige ideer. En substitut for den himmelske brudgom, den exalterede unge pige havde længtes efter, fik hun ikke i sin præstemand

Langt fra sin moder og fra sine venner, i nye og lidet tiltalende omgivelser, sad nu Mrs. Besant ene med sig selv. Hun greb atter til religiøse studier. Som ganske ung havde hun engang havt et anfald af tvivl. Hun havde hurtig dæmpet det ned og bedt om tilgivelse for den synd at tvivle paa bibelen som Guds ord. Men nu, da hun var pastor Besants hustru, meldte tvivlen sig igjen og lod sig ikke mere drive bort.

Hun havde været tre aar gift og havde to børn, en gut og en pige. Denne lille pige blev syg og kjæmpede dag og nat med døden under de forfærdeligste lidelser. Mrs. Besant havde troet paa en personlig, almægtig, alkjærlig Gud, men under denne prøvelse begyndte hendes tro at vakle. „Jeg sad der alene med mit dødssyge barn“ fortæller hun, „og skreg til Gud: Lad barnet dø, hvis Du vil, men lad hende ikke pines saa grusomt! For mig var Gud ikke en abstrakt forestilling, men i sandhed en levende Gud, og mit moderhjerter reiste sig i oprør mod denne Gud, der lod mit uskyldige, lille barn lide saa meget og til ingen nytte“. Barnet blev friskt igjen, men moderens tro paa en kjærlig Gud var brudt. Og i søvnløse nætter og lange dage forskede Mrs. Besant i bibelen, undersøgte hvert dogme, lagde fra sig det, der var uholdbart — og stod til slutning tilbage med saare liden dogmetro.

Mrs. Besant var en præsts hustru, og med største iver og varme havde hun stræbt at gjøre godt indenfor sin mands menighed. Paa samme tid som hun var en kjærlig og opofrende moder, passede hun syge og tilsaa fattige udenfor sit hjem. Men menigheden saavel som hendes mand fordrerede mere af hende end disse kjærlighedsgjærninger. En præsts hustru maatte fremfor alt være troende, og som bevis paa tro maatte hun hver søndag deltage i altergangen.

Nu havde Mrs. Besant en haard kamp at kjæmpe. Hvis hun kunde have beholdt sine tvivl og sit frafald for sig selv, vilde hun have gjort det. Men i sit hjerte at fornægte Kristi Guddom og dog i de ydre former at erkjende ham som Gud, det oprørte hendes sandhedskjærlige natur sig imod.

Hun var i denne tid paa en reise med sine to børn og fik da bud fra sin mand om, at hun enten ved sin tilbagekomst skulde nyde alterens sakramente sammen med ham og med hans menighed, eller ogsaa maatte hun ikke komme tilbage. Den ven, der overbragte hende dette bud, raadede hende til at give efter. „Vistnok er de fleste mennesker af samme